

- »1) Som afgiftspligtig person anses enhver, der selvstændigt og uanset stedet udøver en af de i stk. 2 nævnte former for økonomisk virksomhed uanset formålet med eller resultatet af den pågældende virksomhed.
- 2) De former for økonomisk virksomhed, der er omhandlet i stk. 1, er alle former for virksomhed som producent, handlende eller tjenesteyder (...) Som økonomisk virksomhed anses bl.a. transaktioner, der omfatter udnyttelse af materielle eller immaterielle goder med henblik på opnåelse af indtægter af en vis varig karakter.« (Kun fremhævet her).

Kommissionen har anført, at et eksempel på »udnyttelse af materielle eller immaterielle goder med henblik på opnåelse af indtægter af en vis varig karakter« er at drive en vej og at opkræve en afgift for at benytte den. Sådanne transaktioner er derfor økonomisk virksomhed, og den, der udfører dem, er en afgiftspligtig person som omhandlet i sjette momsdirektiv.

Kommissionen har tilføjet, at en transaktion, der er omfattet af anvendelsesområdet for sjette momsdirektiv, er momspligtig, »uanset formålet med eller resultatet af den pågældende virksomhed«, jf. direktivets artikel 4, stk. 1.

Kommissionen har navnlig påpeget, at drift af motorveje, indre vandveje og havnefaciliteter er økonomisk virksomhed.

Det fremgår af Domstolens praksis, at levering af tjenesteydelser er momspligtig, når den pågældende tjenesteydelse leveres mod vederlag. Beskatningsgrundlaget udgøres af alt, hvad der modtages som modydelse for tjenesteydelsen. Som Domstolen har understreget, skal der foreligge »en direkte sammenhæng mellem den udførte tjenesteydelse og den modtagne modværdi«.

For så vidt angår afgifter for benyttelse af en vej er der ubestrideligt en direkte sammenhæng mellem den udførte tjenesteydelse og den herfor modtagne modværdi, såfremt der opkræves en afgift, hver gang et køretøj benytter vejen.

Den omstændighed, at en privat erhvervsdrivende udfører virksomhed, der bidrager til almenvellet, er ikke til hinder for, at en sådan virksomhed er momspligtig.

Den fællesskabsretlige definition

I henhold til sjette momsdirektiv skal der svares moms af enhver form for »økonomisk virksomhed«, herunder »levering af tjenesteydelser«. Begreberne »levering af tjenesteydelser« og »økonomisk virksomhed« som omhandlet i sjette momsdirektiv må derfor fortolkes objektivt på grundlag af de faktiske økonomiske forhold omkring

transaktionen, og uanset hvorledes den kvalificeres i de forskellige nationale retsordener. Enhver anden fortolkning ville bringe fællesskabsrettens ensartede anvendelse i fare.

Objektivt fortolket omfatter begrebet »levering af tjenesteydelser« tjenesteydelser, der leveres til brugere af dem, der driver en vej eller andre former for infrastrukturelle anlæg, der benyttes ved transport af goder eller personer. Denne fortolkning er altid blevet accepteret af en række medlemsstater, herunder Spanien og Italien, der opkræver moms af alle afgifter, der betales for benyttelse af motorveje og andre dele af vejnettet. Såfremt visse medlemsstater, herunder Det Forenede Kongerige, meddeler fritagelse, indebærer det, at ikke alene det fælles merværdiafgiftssystem, men også medlemsstaternes bidrag til Fællesskabernes egne indtægter bringes ud af ligevægt.

Det forhold, at der ikke opkræves moms af vejafgifter, er uforeneligt med fællesskabsbestemmelserne om Fællesskabernes egne indtægter.

Kommissionen har anført, at såfremt vejafgifter er momspligtige, skulle en del af de pågældende momsindtægter have været taget i betragtning som en del af Det Forenede Kongeriges bidrag til Fællesskabernes egne indtægter.

(¹) Rådets direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT L 145 af 13. 6. 1977, s. 1).

Sag anlagt den 22. oktober 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-365/97)

(97/C 387/13)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 22. oktober 1997 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Paolo Stancanelli, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af advokat Massimo Merola, Rom, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagner-Centret.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- 1) Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktaten, idet den for flodsengsområdet S. Rocco:

- Ikke har truffet de foranstaltninger, der er nødvendige til at sikre, at affaldet bortskaffes, uden at menneskets sundhed bringes i fare, uden at skade miljøet, og navnlig uden at der skabes risiko for hverken vand, luft eller jord eller for fauna og flora, og at der forårsages gener ved støj eller lugt eller påføres naturen eller landskaber skade, hvilket er i strid med artikel 4 i direktiv 75/442/EØF ⁽¹⁾ (dvs. artikel 4 i direktiv 75/442/EØF, som ændret ved direktiv 91/156/EØF ⁽²⁾), som i det væsentlige er en gentagelse af førstnævnte bestemmelse).
- De kompetente myndigheder, der er udpeget i henhold til artikel 5 i direktiv 75/442/EØF (eller artikel 6 i direktiv 75/442/EØF, som ændret ved direktiv 91/156/EØF, som i det væsentlige er en gentagelse af førstnævnte bestemmelse), har ikke overholdt deres forpligtelser med hensyn til tilrettelæggelsen af, tilladelser til og kontrollen med bortskaffelsen af affald i de omhandlede områder, hvilket er i strid med artikel 5 i direktiv 75/442/EØF (artikel 6 i direktiv 75/442/EØF, som ændret ved direktiv 91/156/EØF).
- De kompetente myndigheder har ikke overholdt forpligtelsen til at føre tilsyn med de virksomheder, der sørger for transport, indsamling, oplagring, deponering og behandling af deres eget affald, samt med de virksomheder, der indsamler eller transporterer affald for fremmed regning, hvilket er i strid med artikel 10 i direktiv 75/442/EØF (eller artikel 13 i direktiv 75/442/EØF, som ændret ved direktiv 91/156/EØF, som i det væsentlige er en gentagelse af førstnævnte bestemmelse).
- Ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger med henblik på, at koncessionshaveren for en tufstenschule, som er beliggende i området omkring S. Rocco, og som tidligere ulovligt blev anvendt som losseplads, overlader affaldet til en privat eller offentlig indsamler eller til en bortskaffelsesvirksomhed, hvilket er i strid med artikel 7, første led, i direktiv 75/442/EØF (eller artikel 8, første led, i direktiv 75/442/EØF, som ændret ved direktiv 91/156/EØF, som i det væsentlige er en gentagelse af førstnævnte bestemmelse).

2) Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

For så vidt angår den forening, der hidrører fra dumpningen af affald fra bjergområderne i S. Rocco-dalen, har Kommissionen anført, at de italienske myndigheder har tilsidesat artikel 4 i direktiv 75/442/EØF i dennes oprindelige affattelse (artikel 4 i ændringsdirektivet), idet myndighederne ikke i det pågældende område har truffet alle de for-

anstaltninger, der kunne sikre, at affaldet blev bortskaffet, uden at menneskets sundhed blev bragt i fare og uden at skade miljøet, uden at der forårsagedes gener ved støj eller lugt, og uden at der påførtes naturen eller landskaber skade.

Kommissionen har i øvrigt anført, at de kompetente myndigheder, der er udpeget i henhold til direktivets artikel 5 i dennes oprindelige affattelse (artikel 6 i ændringsdirektivet), ikke har overholdt deres forpligtelser med hensyn til tilrettelæggelsen af, tilladelser til og kontrollen med bortskaffelse af affald i det pågældende område, hvilket bevises af den triste tilstand, S. Rocco-dalen fortsat befinder sig i.

Kommissionen har endvidere påpeget, at for så vidt som affaldet fortsat dumpes i det pågældende flodsengsområde, har de kompetente myndigheder undladt at føre tilsyn med de virksomheder, der sørger for transport, indsamling, oplagring, deponering og behandling af deres eget og andres affald, hvilket er i strid med de forpligtelser, der er fastsat i artikel 10 i direktiv 75/442/EØF i dennes oprindelige affattelse (artikel 13 i direktiv 75/442/EØF, som ændret).

For så vidt endelig angår det forhold, at der findes en hule, hvori der ulovligt henkastes affald, har Kommissionen anført, at den er bekendt med, at der er indledt en straffesag mod koncessionshaveren, men at den ikke er blevet underrettet om sagens videre forløb.

⁽¹⁾ EFT L 194 af 25. 7. 1975, s. 47.

⁽²⁾ EFT L 78 af 26. 3. 1991, s. 32.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 7. oktober 1997 af Republikken Østrigs Oberster Gerichtshof i sagen 1. The Polo/Lauren Company LP, New York, 2. Poloco SA, Paris, mod Jürgen Denz som indehaver af det ikke-registrerede enkeltmandsfirma Jeans & More

(Sag C-370/97)

(97/C 387/14)

Ved kendelse afsagt den 7. oktober 1997, indgået til Domstolens Justitskontor den 27. oktober 1997, har Republikken Østrigs Oberster Gerichtshof — Fjerde Afdeling — i sagen 1. The Polo/Lauren Company LP, New York, 2. Poloco SA, Paris, mod Jürgen Denz som indehaver af det ikke-registrerede enkeltmandsfirma Jeans & More forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Skal artikel 7, stk. 1, i Rådets første direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EFT L 40 af